

1 JUNI 1924

No. II

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Daarom dan ook, alzoo wij zoo groot eene wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last en de zonde die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid loopen de loopbaan die ons voorgesteld is”.
Heb. 12 : 1.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

IX.

De Kerk van Jezus Christus.

Gemachtigd met de autoriteit van beide, het Lagere en het Hoogere Priesterschap, was Joseph Smith nu in staat in alle dingen te handelen voor den Grooten Gever van die autoriteit. Waarlijk, het schijnt dat er niets was dat Joseph Smith niet kon volbrengen in rechtvaardigheid, als de vertegenwoordiger van God. Nochtans wachtte hij immer geduldig voor Gods woord, vóórdát hij het waagde om in een belangrijke zaak te handelen. Gedurende het begin van zijn ondervinding, staakten vijanden niet om zich tegen hem te stellen, vervolging nam in weestheid toe en werd veelvuldiger. Maar het werd niet van den jongen Profeet vereischt om geheel alleen te staan. Niet alleen vijanden, maar ook vrienden schaarde zich om hem. Het was algemeen bekend, lang vóór het uitgeven van het Boek van Mormon, dat Joseph bezig was met het vertalen van zulk een boek. Velen, wier nieuwsgierigheid en belangstelling werden opgewekt, zochten den Profeet en leerden van zijn eigen lippen den aard van zijn vreemde boodschap aan de wereld. Deze verbleven in de meeste gevallen onder de trouwste vrienden van den Profeet. Zij konden de oprechtheid van die getuigenis niet betwijfelen, welke kwaadspreking en vervolging weerstond. Zij konden de onomstootelijke getuigenis van de goddelijke echtheid van

¹⁾ Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

het Boek van Mormon niet breken. Zij waren niet bij machte de stemmige bevestiging van de twee mannen, welke, zonder wereldsche belangen of baat in 't zicht, verklaarden dat zij door een bijzondere verordincering, goddelijke autoriteit van den hemel hadden ontvangen om de Kerk van Jezus Christus te her-vestigen, niet bestrijden. Gelukkig voor den jongen ziener, waren de leden van zijn eigen familie onder diegenen, welke reeds in het begin geloof in hem begonnen te stellen. Zijn broeder Samuel H. Smith was, volgens de geschiedenis vermeldt, de derde persoon in deze be-deeling om gedoopt te worden, en kortelings daarna nam Hyrum Smith, een andere broeder, de waarheid alzoö aan. Aldus namen de volgelingen van den Profeet in aantal toe en vermenigvuldigden zijn vrienden. Er bestond echter geen organisatie die hen tezamen bond.

Nabij het midden van het jaar 1829, vóór het Hooge Priesterschap hersteld werd, waren de Profeet en zijn vrienden zeer verlangend om een bestendige organisatie tot stand te brengen. De hemelsche boodschapper, welke den Profeet bezocht had, had hem beloofd dat de ware Kerk van Christus in haar tijd gevestigd zou worden. En het was dienstig — zelfs noodzakelijk — dat er een organisatie zou gevormd worden. Het mag aangevoerd worden dat men *j u i s t z o o* goed buiten, als in een organisatie kan leven, en dat enkel organisatie geen verbetering, geestelijk noch anderszins, kan voortbrengen, maar er kan geen regel zijn waar geen organisatie is. Er kan geen verdeeling van verantwoordelijkheid, noch orde, bestaan zonder organisatie. Er is gezegd geworden dat orde de eerste wet des hemels is, maar organisatie beteekent orde. De plaatsruimte laat niet toe om in de filosofie van organisatie te delven, maar het is een klaar bewijs voor een iegelijk dat, als wij geen organisatie bezaten, de wereld — lichamenlijk, geestelijk, verstandelijk, maatschappelijk — nog steeds in denzelfden verwarden toestand zou zijn als toen God zeide: „Daar zij licht”. Ten einde de doeleinden van God te volbrengen, was het dus noodzakelijk om meer te doen dan slechts de autoriteit te herstellen om in Zijn naam te handelen. Het werd noodzakelijk om een organisatie samen te stellen.

Omtrent het midden van het jaar 1829, waren de Profeet en zijn vrienden zeer verlangend om de belofte te ontvangen, die Johannes de Dooper gegeven had, n.l. dat zij het Hoogere Priesterschap zouden ontvangen en om een bestendige organisatie in te stellen. Zij verzamelden zich in Peters Whitmer's huis om van den Heere af te smeeken wat zij zoo ernstig verlangden. „En hier”, zoo schrijft de Profeet, „tot onze onuitsprekelijke tevredenheid, werd de waarheid van 's Heeren belofte aan ons verwezenlijkt — „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal open-gedaan worden!” — want wij waren niet lang in plechtig en vurig

gebed, toen het woord des Heeren tot ons in de kamer kwam." 1) Het is zonder twijfel deze manifestatie, welke de Profet in gedachten had toen hij aan de Kerk schreef: „En wederom, wat hooren wij? *** De stem van God in de kamer van den ouden vader Whitmer, in Fayette, provincie Seneca." 2)

De stem des Heeren gaf in deze vergadering vele belangrijke leeringen aan den Profet aangaande de wijze van handelen in het organiseeren der Kerk. Hij werd geboden Oliver Cowdery een ouderling in de Kerk van Jezus Christus te verordineeren. Dan zou Oliver Cowdery Joseph verordineeren; en daarna zouden zij anderen verordineeren, zooals zij door openbaring geleid zouden worden. Deze verordineeringen zouden echter uitgesteld moeten worden, totdat allen, die gedoopt waren, zich in een algemeene vergadering verzamelen konden. Zelfs dan zou de jonge Profet, aan wien deze groote openbaringen gegeven waren, zich niet aan zijn volgelingen opdringen, maar zij zouden door vrij en vrijwillige stemming moeten toonen of zij al of niet gewillig waren hem als hun geestelijken leeraar en leider te ontvangen. Nadat ergestemd zouden zijn, moesten deze eerste ouderlingen der Kerk het brood zegenen en breken met diegenen, die verzameld waren en wijn zegenen en dezen met hen drinken. Daarna zouden diegenen, welke door den Geest van God aangeduid zouden worden, tot het Priesterschap verordineerd en zij die gedoopt waren door het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, bevestigd worden. 3) Ten einde zijn dienstknechten verder te onderrichten, gaf God daarenboven een openbaring aan Joseph Smith, Oliver Cowdery en David Whitmer, den aard van hun roeping tot het Priesterschap verder verklarende, bekend makende dat er twaalf apostelen in de toekomst geroepen zouden worden en ander onderricht gevende in betrekking tot het opbouwen van de Kerk van Christus volgens de volheid van het Evangelie. 4)

Niet lang daarna werd een andere openbaring gegeven, welke den dag aangaf waarop de organisatie zou plaats vinden en de plichten van de Kerkleden omschreef. De Heere zegt in deze openbaring:

Het ontstaan der Kerk van Christus in deze laatste dagen, één duizend achthonderd en dertig jaren zijnde, sedert de komst van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus in het vleesch; dezelve regelmatig georganiseerd en gevestigd zijnde overeenkomstig de wetten van ons land, door den wil en de geboden Gods, in de vierde maand en op den zesden dag der maand, welke April genaamd wordt." 5)

1) „History of the Church”, Vol. 1, p. 60.

2) Leer en Verbonden 128: 21.

3) „History of the Church”, Vol. 1, p. 61.

4) Leer en Verbonden, afd. 18.

5) Leer en Verbonden 20: 1.

De openbaring vervolgt door leeringen te verklaren en de plichten van diegenen, welke het Priesterschap bezitten, alzo van gewone leden, te omschrijven. Aldus werd de dag door goddelijke openbaring vastgesteld, wanneer de Kerk georganiseerd zou worden.

Overeenkomstig vergaderden Joseph Smith en zijn vrienden op Dinsdag 6 April 1830 ten huize van Peter Whitmer Sen., in Fayette, provincie Seneca, New-York. De wetten van den Staat New-York vereischten dat er niet minder dan zes leden, van welke godsdienstige vereeniging ook, zouden zijn om een organisatie samen te stellen. Er waren reeds meer dan zes gedoopte volgelingen van Joseph Smith. Daar er evenwel niet meer dan zes vereischt werden, werden er slechts zes gekozen voor het doel om te organiseren. Deze waren Oliver Cowdery, Joseph Smith Jr., Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith en David Whitmer. ¹⁾ De Profeet schrijft:

„Nadat wij de vergadering door plechtig gebed tot onzen Hemelschen Vader geofferd te hebben, geopend hadden, gingen wij voort volgens voorafgaand gebod, om een beroep op de broeders te doen en te weten te komen of zij ons als hun leeraren in de dingen van het Koninkrijk van God ontvingen en of allen overtuigd waren dat wij als een Kerk zouden organiseren volgens bedoeld gebod, hetwelk wij ontvangen hadden. Met deze verschillende voorstellen stemden zij eenparig in. Alsdan legde ik mijn handen op Oliver Cowdery en verordeneerde hem een ouderling van de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”; waarna hij mij alzo verordeneerde tot het ambt van een ouderling van genoemde Kerk. Wij namen dan brood, zegenden het en braken het met hen, alzo wijn, zegenden dezen en dronken dezen met hen. Dan legden wij onze handen op elk afzonderlijk lid van de Kerk die tegenwoordig was, zoodat zij de gave des Heiligen Geestes mochten ontvangen en als leden van de Kerk van Christus bevestigd worden. De Heilige Geest werd in een zeer groote mate op ons uitgestort — sommigen profeteerden, terwijl wij allen den Heere prezen en ons grootelijks verheugden.” ²⁾

Onderwijl de leden zich aldus in de manifestaties van den Heiligen Geest verheugden, werd een andere openbaring aangaande de organisatie van de Kerk aan den Profeet Joseph gegeven. Deze kan in het Boek van Leer en Verbonden gevonden worden als afdeling één-en-twintig.

„Nu riepen wij eenige anderen van de broederen en verordeneerden hen tot verschillende ambten van het Priesterschap, zooals de Geest aan ons bekend maakte: en na een gelukkigen tijd door-

1) „History of the Church”, Vol. I, p. 76, footnote.

2) „History of the Church”, Vol. I, pp. 75-79.

gebracht te hebben door getuigen te zijn en voor onszelven de machten en zegeningen gevoeld te hebben van den Heiligen Geest door de genade van God aan ons geschonken, sloten wij met de aangename kennis en wetenschap dat wij nu afzonderlijke leden waren van, en erkend door God, „De Kerk van Jezus Christus”, georganiseerd in overeenstemming met de geboden en openbaringen door Hem aan onszelven gegeven volgens de orde van de Kerk als beschreven in het Nieuwe Testament.”¹⁾

Aldus werd, ten volle tien jaren na het heerlijke visioen van den Vader en den Zoon, de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen volbracht. Het was de voltrekking van een andere groote acte in het drama van de Herstelling. Geleidelijk is de geschiedenis tot dit hoogste punt opgeklimmen. Geleidelijk werd de verkozen dienstknecht van God opgeleid en voorbereid voor de groote verantwoordelijkheid van de organisatie. Geleidelijk heeft het „wonderlijke werk en een wonder” gegroeid en het zich vrienden gemaakt, zoodat het vruchten mocht dragen in ledenaantal. En nu is het aantal van diegenen, welke kunnen getuigen van den goddelijken oorsprong van het groote werk, belangrijk toegenomen. Het is niet Joseph Smith alleen, noch hij met zijn metgezel Oliver; noch zij alleen met de drie getuigen, ook zijn zij en de acht getuigen niet alleen. Het is nu het ledenaantal der Kerk. Een overvloed van den Heiligen Geest werd op dezen beteekenisvollen dag op hen uitgestort. En alhoewel maar zes in de wettelijke organisatie, ondervonden al diegenen, welke vergaderd waren, de rijkste zegeningen van den Geest. Bovendien begon de Kerk vanaf dien dag snel toe te nemen en te groeien. Dienzelfden dag werden velen toegedaan en gedoopt, onder anderen de vader en moeder van den Profet. Ongeveer terzelfder tijd werden alzoo Martin Harris, en Orrin Porter Rockwell gedoopt. En aldus is de Kerk toegenomen van zes tot tien, van tien tot tienduizenden en van tienduizenden tot honderdduizenden — allen getuigende dat Joseph Smith goddelijke autoriteit en een bijzondere aanstelling ontving om de Kerk van Christus opnieuw op de aarde te vestigen. (Wordt vervolgd.)

1) „History of the Church”, Vol. I, p. 79.

*De grootste Rotterdamsche Conferentie,
die immer in Nederland gehouden is,
zal plaats hebben op 19, 20, 21 en 22 Juni a. s.*

Voor programma zie pag. 171.

Vacantie-weelde in het rotsgebergte.

Een koele schaduwplek bij stadig-ruischend water
 In hoogen bergpas-arm, door menschen schaars bezocht.
 Geen huis, geen hut, geen weg: een groenig voetspoor gaat er
 Door 't welig berggewas — verdwijnt bij gindsche bocht.

Hoe zuiver is de lucht! Pijnboom naast pijnboom staat er
 Zoo hoog de helling reikt van 't machtig rotsgewrocht.
 Een kleine waterval lokt met zijn blij geklater
 Vreesvrijen vogel, die zich laaft aan 't heldre vocht.

Hier zingt en bidt mijn ziel! Geen dominee, geen pater
 Heeft ooit mijn hart geraakt zooals Natuur 't vermocht;
 Heilige ontroering ruischt door heel mijn wezen — later
 Tot troost mij meermaal op den bergop-levenstocht.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

TOESPRAAK VAN BISSCHOP DAVID A. SMITH,

gehouden op 7 October 1923, tijdens de
 halfjaarlijksche Conferentie te Salt Lake.

Ik verheug mij dezen morgen, omdat mijn ziel in overeenstemming is met hetgeen in deze Conferentie is gesproken. Daarvoor dank ik God en ik bid, dat Hij mij zal helpen in hetgeen ik zeggen zal. Reeds is gedurende deze Conferentie genoeg gezegd, dat ons onze zaligheid zal verzekeren, als wij den goeden raad en waarschuwing gelooven en in praktijk brengen.

Als ik vandaag dit gehoor aanschouw en volgens de uitdrukking op aller gelaat oordeel, dan gevoel ik dat zij, die hier aanwezig zijn, vast besloten naar hun woningen kunnen gaan, om de ontvangen instructies uit te voeren. Het zal niet lang duren, of velen onzer zullen wederom in hunne zaken verdiept zijn en sommigen zullen misschien dezen goeden, verheven invloed vergeten.

Het was mijn goed geluk President Grant en anderen naar Canada te vergezellen, om den inwijdingsdienst in den tempel bij te wonen en gedurende vier dagen waren de meesten van de algemeene autoriteiten der Kerk bijna iederen dag van twaalf tot vijftien uren voortdurend in vergaderingen. Ieder oogenblik van dien tijd verschaft mij vreugde, en terwijl ik aldaar was, dacht ik hoe gemakkelijk het zou zijn om de geboden van God te onderhouden, als ik voortdurend door zulk een invloed omgeven was. Dit kan naar het schijnt niet zijn, want wij moeten arbeiden om voedsel en andere benodigdheden voor onszelf en onze gezinnen te verkrijgen, en onze arbeid voert ons in plaatsen waar die geest niet

altijd aanwezig is. Sommigen van ons gevoelen misschien dat het voldoende is de geboden van God te onderhouden, die op ons geestelijk welzijn betrekking hebben. Wij gaan naar avondmaalsvergaderingen, naar onze priesterschapvergaderingen en andere vergaderingen, die voor ons welzijn en tot stichting gehouden worden. Ons leven is rein in gedachten en daden, maar dikwijls vergeten wij het feit, dat het tevens noodig is zoodanig te leven, dat iedere daad van ons beïnvloed zal zijn door den Geest van God. Het schijnt dat de menschen in de wereld in dezen tijd voornamelijk denken aan hun eigen belangen, voortdurend hopende zich te kunnen omringen met de dingen, die weelde en genot verschaffen; en in hun vurig verlangen om zich te omringen met weeldeartikelen, vergeten zij God en de leeringen van den Heere en Zaligmaker; en soms worden zij, die in hun Kerk zeer werkzaam zijn, zelfzuchtig en gierig, wanneer het op het doen van zaken betrekking heeft.

Toen wij van Canada naar huis reisden, ontving President Grant een telegram van de Commercial Club te Great Falls, waarin President Grant en gezelschap verzocht werden de gasten van de Chamber of Commerce te zijn, terwijl zij aldaar waren. Het antwoord van President Grant was, dat hij een moeilijke week had gehad en liever den avond rustig wilde doorbrengen. Maar een ander telegram kwam, waarin President Grant en gezelschap verzocht werden de gasten te zijn van de Chamber of Commerce te Great Falls. Toen wij aldaar arriveerden, werden wij aan den trein door een commissie begroet, die het gezelschap met automobielen naar het Rainbow Hotel brachten, alwaar rangschikkingen voor een receptie waren gemaakt. Door voorname burgers werden toespraken gehouden. In hun welkomstgroeten drukten zij het verlangen uit, om vriendschappelijk jegens de leden der Kerk gezind te zijn en moedigden hen aan naar die landstreek te komen en zich aldaar te vestigen. Zij zeiden niet met woorden, maar in hun gedachten, dat zij zich niet bemoeiden met de leeringen der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, maar zeer veel belang stelden in de resultaten van die leeringen onder de leden der Kerk, die zich aldaar gevestigd hadden. Een voornaam bankier zeide het volgende: „Wij hebben waargenomen, dat waar wij „Mormoonsche” gezinnen in ons midden hebben, zij een zeer arbeidzame klas menschen zijn; zij bebouwen het land met verstand en raadplegen met elkander omtrent de beste manier om het land te bewerken, en als het noodig is werken zij vereenigd om de beste resultaten te verkrijgen. Slechts eenige dagen geleden werd mijn aandacht gevestigd op het feit, dat een hunner ziek was geworden. Zijn oogst was voor oogsten gereed. Hij had de middelen niet om dat zelf te laten doen. Zijn metgezellen, die zijn toestand zagen, stelden een tijd vast en gingen vereenigd zijn oogst inhalen en hebben daardoor alles voor hem gereed. Dat is het soort van volk

dat wij in ons midden wenschen. Als wij meer van die soort hadden, zouden wij minder I.W.W.'s en bolsjewisten hebben". Ik weet niet of die man die woorden alleen uit zelfzucht sprak of niet, maar ik weet dat hij in de weinige landbouwers, die daarheen waren gegaan, een toestand had ontdekt, die altijd gezien moet worden in de handelingen van hen, die in de leeringen van Jezus Christus gelooven.

Terwijl die toestand gezien wordt door hen, die daaruit voordeel hopen te verkrijgen, hebben velen onzer, die het moesten zien en het belang van het ontwikkelen van dien geest van broederschap zouden ontwikkelen, zeer weinig tijd om dat te doen. Het is door onze gedachten en daden dat wij succes hebben. Als onze gedachten onrein zijn, dan zullen onze daden onrein worden. Als onze gedachten zelfzuchtig zijn, dan zullen wij zelfzuchtig worden. Wij kunnen onze vergaderingen bijwonen, onze tienden en offeringen betalen, maar ons tevens van de Heiligen verwijderd houden, en daardoor niet den geest van broederschap en persoonlijke omgang met elkander hebben in den geest van vriendschap, als door het Evangelie van Jezus Christus geleerd wordt. Hetzij wij een winkel hebben, in een beroep werkzaam zijn, of in een andere hoedanigheid, toch moeten wij niet toestaan dat de geest van zelfzucht in onze harten komt. Wij moeten onzen hulpbehoevenden broeder beschouwen als iemand aan wien wij een behulpzame hand moeten reiken.

Onlangs hoorde ik een man van Los Angeles het volgende zeggen: „Wij moeten naar Utah voor ons onderhoud uitzien. Onze boerderijen worden langzamerhand met huizen bebouwd. Utah moet ons van vleesch, kippen, eieren, boter en kaas voorzien". Dikwijls, wanneer mannen in de Stakes van Zion, die ver in de toekomst zien, een poging deden om het volk in hun landstreek het belang van coöperatie te doen zien en te erkennen dat zij voor elkander van meer nut kunnen zijn, om met het meeste voordeel te produceeren en met het doel hun producten met het meeste voordeel te verkoopen, zijn er sommigen geweest die in een geest van opstand weigerden deze beweging te steunen, denkende dat de leiders een zelfzuchtige bedoeling hadden, om het volk op die manier raad te geven. Er zijn eenigen in ons midden die dien geest hebben en zij wantrouwen ieder persoon die goed tracht te doen; en misschien wegens dat wantrouwen van weinigen blijft de groote meerderheid achter en is liever tevreden zich met eigen zaken te bemoeien, dan hun ideeën aan anderen op te dringen, en daardoor wordt niet door ons gedaan wat wij zouden kunnen verrichten.

(Wordt vervolgd.)

Allen naar de Rotterdamsche Conferentie op Zondag 22 Juni!

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE

— ASSISTENT: C. ZAPPEY

„DOOPBOEKJE”.

Voor mij, op mijn lessenaar, ligt een klein boekje. Met zijn lichtgrijzen omslag doet het aangenaam aan, en bezit het een onschuldig voorkomen. Bovenaan, in den rechterhoek van den omslag, bevinden zich eenige woorden, uitgesproken door den grooten Meester. Woorden die vaak gehoord en meermalen gelezen worden.

Wij vinden in de geschiedenis van Jezus dat op zekere gelegenheid, nadat Hij de schare geleerd en onderwezen had, gelijk Hij gewoon was, zij kinderkens tot Hem brachten, opdat Hij ze aanraken zoude; en de discipelen bestraffen degenen, die ze tot Hem brachten. Maar Jezus dat ziende, nam het zeer kwalijk en zeide tot hen: „Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk Gods”. Deze laatste zijn de woorden die op het grijze boekje prijken. Gedrukt in kleine, doch duidelijke letters, witten zij een belangrijke boodschap aan een iegelijk, die het in handen krijgt en wiens oogen noodzakelijkerwijze daarop moeten vallen.

Wat een schoonheid en beteekenis liggen in deze weinige woorden en hoe krachtig de zin en beteekenis. Klaar, helder en verstaanbaar, geen kans gevend om in het duister rond te tasten, komen deze woorden van den wijzen Voorganger tot een elk, die ze wenscht te verstaan, in den geest, waardoor Zijn volgelingen deze verstonden. Geen vragen kwamen voort omtrent deze verklaring van onder Zijn discipelen, hetwelk zoo menigmaal het geval was als Hij hen onderwees. Te Kapernaum had Hij hun immers reeds alzo geleerd toen zij Hem vroegen: „Wie is toch de meeste in 't Koninkrijk der hemelen?” nadat Hij een kinderkens tot zich genomen had: „Voorwaar zeg ik u: indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.*** Zoo wie zoodanig een kinderkens ontvangt in Mijnen naam, die ontvangt Mij.” Waarlijk Hij liet de Zijnen niet in het onzekere aangaande de kleine kinderen en wezentjes, die slechts kortelings hun intrede in de zondige wereld gedaan hadden.

Onder dezen tekst op het boekje bevindt zich met vet gedrukte letters de titel: „Doopboekje”. Na het omslaan van eenige bladzijden vindt men den naam van een wichtje, hetwelk zich juist 29

dagen op deze wereld bevond, toen zij onder de handen van een bedienaar(?) van het Woord, den zoogenaamden „doop” toebediend werd. Schijn bedriegt, wordt ook in deze bewaarheid, want het onschuldig voorkomen van het boekske verliest zich in de groote, grove onwaarheden, die den inhoud kenmerken en het wordt aan de hand van Gods Woord een ontegenzeggelijk bewijs van den afval van het ware Evangelie, die de wereld in ketenen van valsche leer en priesterbedrog bekneld houdt.

Wat een trachten om waarheid en leugen samen te lasschen. De woorden „derzulken is het Koninkrijk Gods” als een aankondiging op den omslag zijn in directen tegenstrijd met den inhoud, welke bekend maakt dat een klein wicht besprenkeld is geworden, „als het teeken en zegel van zijn opneming in het genadeverbond”. Wat Jezus leerde het „Koninkrijk Gods” te zijn, besprenkelt de hedendaagsche godsdienstige wereld als een teeken van opneming in het genadeverbod. Hoe uitermate onschriftuurlijk. Hoe vreemd aan wat de Middelaar leerde. Welk een tegenstelling als wij in de Heilige Schrift lezen: „En Hij (Jezus) omving ze (de kinderkens) met Zijne armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zegende Hij dezelve.” Denkt gij waarde lezer, dat eenig mensch het recht heeft de inzettingen van Hem te veranderen, welke zeide: „Zoo wie dan één van deze minste geboden zal ontbonden, en de menschen alzóó zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar zoo wie d e z e l v e zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen?” Waarlijk „het land is bevlekt vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzetting”.

Een gelukkige gedachte doorkruist mij het brein, terwijl ik den naam van het wicht, welke voorkomt in het boekske, lees, en wel deze: „Haar ouders namen het Evangelie aan, bezitten een getuigenis van den Weg, de Waarheid en het Leven en zijn tot de overtuiging gekomen dat de kinderdoop een gruwel in de oogen des Heeren is. De kleine, die een onschriftuurlijke besprenkeling onderging, wordt heden in de ware beginselen van het Evangelie van den Zaligmaker onderwezen. C. Z.

„Kleine kinderen hebben niet noodig te bekeeren, noch gedoopt te worden. Zie, de doop is tot bekeering, tot vervulling der geboden en voor de vergeving der zonden. Kleine kinderen zijn levend in Christus, zelfs van de grondlegging der wereld af.”

Moroni 8: 11, 12.

Belangrijke Mededeeling aan Zendingen en Leden.**ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.**

De grootste Rotterdamsche conferentie, die immer in Nederland gehouden is, zal 19, 20, 21 en 22 Juni plaats vinden.

Donderdag 19 Juni des avonds 8 uur, een belangrijke ambtenaren- en ambtenaressenvergadering. Gaarne zagen wij dien avond alle ambtenaren en ambtenaressen van de Rotterdamsche Conferentie tegenwoordig. Na het zingen en gebed zullen de aanwezigen in klassen verdeeld worden en alle werkzaamheden van het Priesterschap, Zondagsschool, Zusters-hulpvereniging, Jongelieden-vereeniging, enz., enz., afzonderlijk besproken worden.

Vrijdag 20 Juni des avonds 8 uur, groote openbare vergadering.

Zaterdag 21 Juni des avonds 8 uur, groote openbare vergadering.

Al deze vergaderingen zullen in de zaal „Excelsior” St. Janstraat 15a, gehouden worden.

ZONDAG 22 JUNI, GROOTE OPENBARE VERGADERING IN DE GROOTE DOELEZAAL, INGANG COOLSINGEL. DES MORGENS 10 UUR EN DES AVONDS 7 UUR.

Zondagnamiddag 2 uur, een vergadering voor de leden der Kerk in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

ZENDELINGENVERGADERING ZATERDAG 21 JUNI DES MORGENS 9 UUR, ZAAL „EXCELSIOR”.

ALLE ZENDELINGEN WORDEN VERWACHT TEGENWOORDIG TE ZIJN.

APOSTEL DAVID O. MCKAY, OUDERLING F. TADJE, PRESIDENT VAN DE ZWITSERSCHE EN DUITSCHE ZENDING, WELKE ALZOO EEN ZENDING IN HOLLAND HEEFT VERVULD, EN VELE ANDEREN ZULLEN DEZE CONFERENTIE BIJWONEN.

Komt allen naar deze conferentie en neemt deel aan het groote geestelijke feest!

ALLEN NAAR ROTTERDAM, ZONDAG 22 Juni! BRENGT UWE VRIENDEN MEDE!!!

Attentie.

Zendingen worden beleefd, doch dringend verzocht geen slaap- of etensplaatsen vooraf te bespreken, maar deze in ontvangst te nemen na afloop van de Donderdagavondvergadering.

CHAS. S. HYDE.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

*Het Jongste Heilige Boek. *)*

(Vervolg.)

In bijbelstijl vertelt dit boek hoe ten tijde van Zedekia, koning van Jeruzalem, een vroom Israëliet, Lehi, met zijn gezin uit Palestina naar Amerika vertrok en hier zijn zonderlinge reisavonturen, alsmede de openbaring, die hij omtrent de toekomst van zijn volk en van de menscheid ontvangen had, op gouden platen had gegrift. Sommige zijner zonen, o.a. Laman, verspreidden zich in de wildernis en werden de stamvaders en hoofden van verschillende stammen. Doch de nakomelingen van zijn zoon Nephi waren reeds eeuwen vóór den aanvang onzer jaartelling, goede Christenen, in het bezit van den doop en van andere Christelijke gebruiken. De priesterlijke waardigheid en de platen bleven erfelijk in het geslacht van Nephi. Daaraan verscheen ook de verrezen Christus, koos uit de leden van dat geslacht 12 apostelen, die in korten tijd het geheele land tot het Christendom bekeerden. Toen in het begin der 4e eeuw de Kerk tengevolge van oorlogen en verdeeldheden in verval kwam, verscheen Mormon (= meer goed), een dapper krijgsman, en een vroom Christen, en verdreef de door God gevloekte Lamaniëten naar Zuid-Amerika. Zij keerden echter omstreeks het jaar 400 terug en de Nephiëten bezweken voor hun zwaard. Moroni, de zoon van Mormon, voltooide in 420 de geschiedenis van zijn volk op de gouden platen en vermeldde uitdrukkelijk Joseph Smith als den toekomstigen ontdekker daarvan.

Het „Book of Mormon” bestaat uit 4 boeken van Nephi, het boek van Jakob, van Enos, dat van Jarom, van Omni, the Words of Mormon, het boek van Mosiah, van Alma, van Helaman, van Mormon, van Ether en van Moroni (15 boeken, alle in hoofdstukken en verzen ingedeeld als onze bijbel).

*) Slot van een hoofdartikel in „Eenheid” No. 651, 23 Nov. 1922.

Men heeft trachten aan te toonen, dat het Boek van Mormon niets anders was dan een geschiedkundige roman, door zekeren *D a v i s o n* vervaardigd en als handschrift door den boekdrukker *S i d n e y R i g d o n*, een der ijverige aanhangers van Smith, aan dezen ter hand gesteld. We vernemen ook hierover gaarne het oordeel van onzen medewerker, in zijn geschiedkundig overzicht.

* * * * *

Woord vooraf.

„Mormonism is the only religion of power and vitality that has made its appearance for the last 1200 years.”
Emerson.

In de correspondentie, die aan het schrijven van deze schets voorafging, gebruikte de Redacteur van „Eenheid” deze woorden: „Het is zoo eigenaardig, dat hier het Mormonisme alleen als „veelwijverij” bekend is, terwijl het piëtisme erin niet gekend wordt.” Jaren geleden schreef een ander Hollander, de heer C. V. Gerritsen, Nederlandsch gedelegeerde, tot het Internationale Vredescongres, in October 1904 te Boston gehouden, ongeveer hetzelfde:

„Het doel van de verdere reis was Utah en zijn hoofdstad Salt Lake City: het land der Mormonen! Welk Nederlander denkt hierbij niet onmiddellijk aan de veelwijverij? De pers in Europa heeft zooveel jaren lang niets anders medegedeeld dan overdreven en soms onware voorstellingen omtrent het huwelijksleven der Mormonen, dat men langzamerhand is gaan gelooven, dat dit zoo ongeveer het eenige was, dat van hen te zeggen viel. En dit is onjuist.” (*A l g e m e e n H a n d e l s b l a d*, 4 Nov. 1904).

Het gaat menigeen, die voor het eerst van deze beweging hoort, als den jongen in de schoolvertelling, die een ongebolsterde noot vond: het ventje beet in den wrangen, groenen bast en smet het ding verachtelijk weg, niet beseffend dat binnenin een smakelijke vruchtpit zat. Waarschijnlijk is geen kerk of richting zooveel belasterd en tegengesproken als de Mormoonsche. Joseph Smith maakte de stoute bewering dat hij een nieuwe openbaring van God had ontvangen, een bewering, die indruischte tegen de leeringen zijner dagen en waarmede hij de godsdienstleeraars zijns tijds tegen zich in het harnas joeg. Toen zij in weerwil hunner tegenwerkingen de door den jongen profeet gestichte Kerk zagen groeien en bloeien, trachtten die zoogenaamde zieleherders met leugen en zwartmakerij gedaan te krijgen wat zij met rede en de Schrift niet vermochten te doen.

En nog steeds worden de door de tegenstanders van het Mormonisme verzonnen ongerijmdheden en fabeltjes opgewarmd en dischklaar gemaakt met het een of ander uit de lucht gegrepen nieuwigheidje, dat de stadig wisselende smaak moet prikkelen.

Maar de volgelingen van Joseph Smith leven niet langer in afzondering. Duizenden toeristen bezoeken jaarlijks den Mormonenstaat en menig onbevungen waarnemer merkt iets van de ware kern van het Mormonisme, zooals b.v. de heer Gerritsen in het zooveen genoemde artikel:

„Zij (de Mormonen) zullen voor ons Nederlanders altijd blijven een sympathiek volk, omdat zij, trots alle vervolging, volhard hebben in hun geloof en daardoor de kracht konden ontwikkelen om honderdduizenden tot welvaart te brengen.”

Een enkel woordje over den naam. De officiële betiteling is: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints — „Laterdaagsche” ter onderscheiding van de „Vroegerdaagsche” Christusvolgers: de Kerk in de dagen van het Nieuwe Testament. De kerkleden-zelf gebruiken altijd de woorden Mormoon en Mormonisme met aanhalingsteekens. In dit opstel echter zijn, op grond van een bijna honderdjarig gebruik, die aanduidingen weggelaten. Evenals van Lutherschen of Mennisten, kan men ook van Mormonen spreken zonder schimp of geringschatting.

(Wordt vervolgd.)

Het scheiden van de wegen.

Door Johan H. Evans van de Universiteit der H. D. L. D.

(Vervolg.)

In mijn verbeelding zag ik onszelven reeds het nette, kleine huisje bewonen, waar rondom genoeg land lag om in ons onderhoud te voorzien en hetwelk ik met harden arbeid gedurende mijn vrijgezellen staat, voordat ik een lid der Kerk werd, had weten te bouwen en hetwelk ik dom genoeg voor bijna niets had verkocht om maar met den Profeet en Heiligen vereenigd te zijn in New-York. Ik verheugde mij nog meer in die gedachte, omreden ik gehoord had dat het wederom te koop was, daar de familie, die het gekocht had, westwaarts vertrokken waren. Wat een stil en welvarend bestaan konden wij niet leiden in zulk een tehuis, vrij van alle vrees en gepeupel-vervolging!

„Maar wat omtrent mijn godsdienst als ik zou slagen om weg te komen? Voor acht jaren had ik nu met de leiders van de Kerk in nauwe betrekking gestaan en sinds de organisatie van het quorum van apostelen, was ik één van hen geweest. Gedurende al dezen tijd had ik niet weinig faam gewonnen als een ondernemende

zendeling, daar ik het Evangelie in bijna elk gedeelte van de Vereenigde Staten en Canada gepredikt had. Bovendien was ik met recht trotsch op de kracht mijner getuigenis van de Waarheid. „Mormonisme” was in elk gedeelte van mijn wezen doorgedrongen, en het zou juist zoo gemakkelijk voor mij geweest zijn om zonder eenige noodzakelijke organen van mijn lichaam te leven, als dat ik het zonder het geestelijk onderhoud voor mijn ziel, hetwelk ik van mijn godsdienst ontving, zou kunnen stellen. Niets was verder van mijn gedachte verwijderd, overreedde ik mijzelf, dan mijn geloof te verlaten. Ik kon mijn eigen bestaan juist zoo gemakkelijk verloochenen als mijn getuigenis van het Evangelie. Als dat ik van plan was, was mijn vooruitstrevend werk te onderbreken. Ik zou geen actief zendeling zijn, geen vergaderingen van de Heiligen bijwonen, geen plichten volbrengen in verband met mijn roeping in het Priesterschap. In de plaats waar ik zou wonen, zou ik zelfs niet bekend zijn als één van de verachte „Mormonen”. Toch zou ik steeds in God en in de goddelijkheid van het Boek van Mormon gelooven. Steeds weten dat Joseph een profeet des Heeren was. Ik zou voortgaan in het waarnemen van mijn godsdienstige plichten. Het eenigste verschil, tusschen mijn verleden en toekomstig gedrag, in zooverre het met mijn godsdienst in betrekking zou staan, zou veeleer uiterlijk dan innerlijk, eerder in voorkomen dan in werkelijkheid zijn.

„Het was dus duidelijk dat als ik ontkwam, vrede, geluk en voorspoed mijn deel zou zijn; en als ik zulks niet zou doen, wat zou mij dan wachten?

„Ik was in de handen van onverzoenlijke vijanden, welke gezworen hadden mijn leven en de levens van diegenen, die met mij waren, te nemen. Het was waar dat ik nu in draaglijke omstandigheden verkeerde, maar ik had gehoord dat wij in de handen van diegenen overgegeven zouden worden, welke geen gewetensbezwaren zouden koesteren om met ons te handelen zooals zij wenschten. Ik wist dat ik geen misdaad bedreven had tegen eenige menschelijke of goddelijke wet. Maar in hoeverre hadden zij met onschuld rekening gehouden in het verleden? Was onschuld de eenigste noodige waarborg geweest, dan zou ik niet in mijn tegenwoordige omstandigheden verkeerd hebben, overwegende bij mijzelf of het niet beter ware om te ontvluchten.

„In één of twee dagen, zoo had ik gehoord, zouden wij voor de rechtbank gebracht worden voor den bekenden rechter van het gepeupel, Austin King. Ik huiverde als ik in mijn verbeelding het verwrongen gezicht zag van den rechter, de straffen des doods uitroepende tegen zijn ongelukkige gevangenen voor het belijden van hun geloof in de geheele vervulling van Daniël's voorspelling aangaande de persoonlijke regeering van Christus op de aarde. Ik was meer dan eens tegenwoordig geweest, als eenige van de broederen

tot lange gevangenisstraffen en zelfs ter dood door hem veroordeeld werden, zonder zelfs hun zooveel als toe te staan hun lippen te openen in zelf-verdediging, wier getuigen, na een dagvaarding ontvangen en een afstand van honderd mijlen afgelegd te hebben om te getuigen, zonder complimenten in de gevangenis gestopt werden, omdat zij de vrijheid namen een woord ten goede voor hun vrienden uit te brengen. En voor dezen onverbiddelijken rechter zouden wij voor onze levens terecht staan. Waarlijk, tenzij de Heere het zou verhinderen, zou er geen ontkoming uit de klauwen van dit wreedaardig monster mogelijk kunnen plaats vinden.

„Op dit oogenblik herinnerde ik mij een voorspelling, die Joseph tegen zijn mede-gevangenen geuit had. Hij zeide dat hoeveel wij ook zouden door moeten maken, terwijl wij in de handen van onze vijanden waren, onze levens gespaard zouden blijven. Maar alhoewel de belofte was, dat onze levens gespaard zouden blijven, bezaten wij geen verzekering dat zwaar lijden niet ons deel zou zijn en er bestaat lijden dat erger dan de dood is. De profetie gaf ons eerder te verstaan dat wij veel te verdragen zouden hebben. Bovendien was deze belofte slechts voor deze gevangenneming. Zij zeide niets aangaande de toekomst. Ik giste en vreesde wat de toekomst voor ons, verachte Mormonen, in zou houden. Waren er geen reeks hulpeloze mannen neergeschoten door het gepeupel omreden zij de wettigheid der middelen betwijfelden, waarmede zij van hun bezittingen en rechten werden beroofd? Waren niet juist negentien personen vermoord bij de Haun's Molen onder de wreedaardigste omstandigheden? En had de gouverneur van den Staat niet een algemeen verbanningsbevel tegen de Heiligen in Missouri uitgevaardigd, hetwelk het leger nu met de grootste brutaliteit aan het uitvoeren was? Het was daarom bijna zeker dat als ik een lange gevangenisstraf of den dood zou ontkomen, ik slechts in grootere ellende, gevaren en rampen zou vallen. Armoede, vervolging, misschien de dood, — deze dingen zouden mijn lot zijn als ik de gelegenheid niet waarnam.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie blz. 161		Doopboekje blz. 169
Vacantie-weelde in het rotsgebergte „ 166		Rotterdamsche Conferentie . . „ 171
Toespraak van Bisschop David A. Smith „ 166		Het ware Mormonisme . . „ 172
		Het scheiden van de wegen „ 174

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.